

prism

ฮาระ โค เขียน
จิตรขวัญ อติชัย แปล

สมาชิกคนที่หก

やまのめの六人

พวกเราเคยมีกันอยู่ห้าคน แต่ตอนนี้เรามีหก

prism

สมาชิกคนที่หก

やまのめの六人

ฮาระ โค

เขียน

จักรวาลย์ อดิษฐ์

แปล

“นายอ่านหนังสือการ์ตูนไร้สาระมากไปแล้ว”

- ฮาระ โค

การอ่านดี๊รากรากะไฟส์วิคส์

สมาชิกคนที่หก
やまのめの六人

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

YAMANOME NO ROKUNIN

© Kou Hara 2021

First published in Japan in 2021 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo

through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6591-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขวิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ ธีระธอร์ • บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณเนติ

บรรณาธิการ ชนกร บรรจงปัทมพร • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิทย์ชัย แซ่แต้

ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมดาด • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สัมพันธ์

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรมณัย • พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, ปรีณดา สร้อยคำ

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชนมน วังทิพย์, ชลิตา ชำเสียงหวาน, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ตัวเลขคือวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่ขึ้นชื่อว่าเที่ยงตรงที่สุดในโลก แต่หากมีสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่หาคำตอบจากตัวเลขนั้นไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะอ่อนเลขจนคิดผิด สาเหตุจะมาจากอะไรได้บ้าง จิตใจที่อ่อนแอ ยากลุ่มประสาท หรือเหตุการณ์เหนือธรรมชาติอย่างนั้นหรือ

สมาชิกคนที่หก จะพาคุณไปสำรวจจิตใจของตัวละครแต่ละตัว และค่อยๆ คลายปมความหลอนที่แฝงอยู่ในเรื่องราวแนวสืบสวนสอบสวนเขย่าขวัญของกลุ่มชายฉกรรจ์ที่กลับจากการทำงาน และต้องประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำเพราะดินถล่ม ทว่าคล้ายโชคเข้าข้าง เพราะมีครอบครัวหนึ่งเข้ามาให้ความช่วยเหลือ แต่เหตุการณ์ก็พลิกกลับตาลปัตรอีกครั้ง เมื่อไปถึงบ้านของครอบครัวนั้นที่ตั้งอยู่บนยอดเขา และเกิดคำถามขึ้นมาว่า “พวกเราเคยมีกันอยู่ห้าคน แต่ตอนนี้เรามีหก” ได้อย่างไร

บรรยากาศที่ชวนหนาวสั่นหลังตลอดทั้งเรื่อง อาจทำให้คุณเลือกอ่านเรื่องนี้ตอนอยู่กับคนอื่น แต่จะแน่ใจได้อย่างไรว่าคนข้างๆ นั้นอยู่กับคุณมาตั้งแต่แรกแล้ว

prism

คำนำผู้แปล

สมาชิกคนที่หกโลกเป็นหนึ่งในนิยายที่มีบรรยากาศอึมครึมมืดมิด และน่าอึดอัดที่สุดเท่าที่เคยแปลมาเลยล่ะ หลังจากพวกตัวละครในเรื่องประสบอุบัติเหตุ สถานการณ์ก็ยิ่งเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ จนมองไม่เห็นทางออก แล้วพวกเขาที่อยากจะเรียกว่าคนดีมาตั้งแต่ต้นก็ยิ่งแสดงธาตุแท้อันชั่วร้ายออกมามากยิ่งขึ้นราวกับว่ายิ่งชั่วร้ายมากเท่าไรก็ยิ่งมีทางรอดมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งมันจะเป็นจริงตามนั้นหรือไม่ ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้ลองพิสูจน์กันเองนะคะ

แปลจนจบเรื่องแล้ว ผู้แปลก็ยังคงว่ายามะโนะเมะคืออะไร มันคือภูตผีปีศาจ หรือว่าเป็นความดำมืดที่มีอยู่ในจิตใจของมนุษย์ทุกคน และรอวันที่จะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาอย่างแน่นอนไม่ว่าจะเป็นอย่างไรหนักรู้สึกว่าน่ากลัวทั้งคู่เลยล่ะ

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านเพลิดเพลินกับความลึนระทึกเขย่าขวัญสั่นประสาทที่รออยู่นะคะ

ฉัตรขวัญ อดิศัย

บทของไอบาระ

“ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ เฮ้...เฮ้~!”

ไม่รู้ว่าผมเรียกไปกี่ครั้ง ยามานูกิถึงมีปฏิกิริยาตอบสนอง เขาค่อยๆ เบิกตากว้าง ดูท่าจะยังไม่ตาย เขามองผมด้วยแวตาว่างเปล่าเหม่อลอยปนงุนงง จากนั้นเพิ่มพ้ำ

“ใครนะ...”

“เฮ้ ไหวมั้ยครับเนี่ย” ผมมองตายามานูกิ “ผมเองครับ”

ยามานูกิกะพริบตาหลายครั้ง สติสัมปชัญญะแจ่มชัดขึ้นมาทันที

“ไอบาระคุง...หรอ” เขาตอบ

ผมถามผ่านช่องว่างของกระจกหน้ารถที่แตกอยู่

“ขยับตัวได้มั้ยครับ”

ในรถที่พลิกตะแคง เหลือเพียงชายชื่อยามานูกิอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับ รถยนต์ชนาดกลางสีดำวิ่งด้วยความเร็วสูงมาตามทางบนภูเขาจนถึงเมื่อครู่ ทว่าขณะนี้มันพังยับเยิน ประตูลังับบับปีกระจกหน้าแตกด้วยแรงกระแทกจากอุบัติเหตุและหายไปกว่าครึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นต้นไม้ยังทิ่มทะลุพื้นที่วางสัมภาระ ดินที่ไหลมาพร้อมกันถึงโถมรูนแรงเข้ามาทางกระจกหลัง

ใบหน้าของยามานูกิเปื้อกเป็นสีดำ คงอาบด้วยน้ำฝน

ปนโคลน ผมด้านหน้าที่มีผมหงอกแซมเป็นหย่อม ๆ แผลปิด
หน้าผาก สูทสีดำกับเสื้อเชิ้ตข้างใต้เปียกชุ่มแนบติดร่างกาย

“...เกิดอะไรขึ้นนะ”

ขณะพยายามลุกขึ้น เขาพลันเบ้หน้าด้วยความเจ็บปวด
เศษเหล็กเศษน้อยของกระจกหน้ารถกราวจากแก้มของเขา

“ดินถล่มทำให้รถคว่ำนะครับ คุณไม่เป็นไรหรอกครับ”

ยามาบูกียิ้มบางแล้วพยักหน้า “อ้อ ไม่เป็นไร...แค่ปวดคอ
นิดหน่อย”

ผมหันไปบอกชายที่อยู่ข้างหลัง

“เหมือนจะปลอดภัยนะครับ”

ซิงากินั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่ที่ห่างจากรถเล็กน้อย เจ้าตัว
ดูอารมณ์บูดสุดขีด คิ้วขมวดมุ่น ตาจ้องทิวเขาขมุกขมัวที่มเทา
อย่างเฉื่อยชา

เขาเป็นชายตัวสูง ไหล่กว้าง รูปร่างกำยำล่ำสัน แขนใหญ่
และอกหนา ไม่รู้ว่าเพราะมีกล้ามเนื้อบึกบึนหรืออย่างไร ถึงได้
ดูขาดความภูมิฐานทั้งที่ใส่สูทดำเหมือนพวกผม เขาเป็นคน
เครื่องหน้าซัด อาจเป็นลูกครึ่งก็ได้ รูปร่างหน้าตาแบบนี้คงดึงดูด
เพศตรงข้ามมาดู พวกผมไม่ค่อยรู้เกี่ยวกับพื้นเพของกันและกัน
แต่ผมดูออกว่าธรรมชาติของซิงากิเป็นคนรุนแรงและป่าเถื่อน

ซิงากิใช้นิ้วคืบหูหรือออกจากปาก พ่นควันหนาพลาง
ถอนหายใจเอื่อยเฉื่อย

“อะไรปลอดภัย”

ผมไม่เข้าใจความหมายของคำถามนั้น แต่ดูท่าเขาคงเป็น
พวกสงวนถ้อยคำ

“อะไรที่ว้าคือ” พอผมถามกลับ ชิงากิขำเลียงผมด้วยความรำคาญแล้วถามย้า

“ล้มภาระปลดดภัย หรือยามาบูกิปลดดภัย”

“...อย่างไหนสำคัญกว่ากันครับ”

“ก็รู้อยู่แล้วนี่” ชิงากิโยนนูหรีทิ้ง แล้วถอนหายใจยาวอีกครั้งด้วยท่าที่เหนื่อยหน่ายกับคำถามไร้สาระ “...ล้มภาระนะสิ” ผมยิ้มเจื่อน หันไปหายามาบูกิ

“เขาวังนั้นแหละครับ”

“ชิงากิคุงสินะ” ยามาบูกิยิ้มเหี้ย ลำตัวยังขดอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับในรถที่บูบี้ เขายกมือคล้ายปมเนกไทสีดำ

ชายคนนี้อายุมากกว่าผม เส้นผมบนศีรษะมีสีขาวแซม น่าจะแก่ที่สุดในพวกเราห้าคน อาจเพราะเขามีอายุมากพอสมควร ทำให้เขารอบคอบ สุขุม และมีดุลยพินิจต่างจากชิงากิ ทั้งยังมีความเป็นสุภาพบุรุษ อากัปกริยานุ่มนวล ภาวลักษณะดูเป็นคนที่น่าจะได้รับความไว้วางใจและเป็นที่เคารพนับถือจากคนรอบข้าง

ผมมองสายลือที่พันรอบข้อมือซ้ายของยามาบูกิ ปลายของมันเชื่อมกับกระเป๋าทือที่ทำจากอะลูมิเนียมชนิดหนึ่งซึ่งแข็งแรงมาก นี่คงเป็นล้มภาระที่ชิงากิพูดถึง รถยนต์พังยับเยินแล้ว ทว่ากระเป๋าทือทรงกล่องขนาดเล็กใบนี้ปราศจากรอยขีดข่วน

ยามาบูกิล้มเลิกความตั้งใจที่จะออกจากรถทางประตู เขายกกระเป๋าคาดขอบกระจกหน้าเพื่อให้กระจกที่เหลืออยู่หลุดออก ผมจับมือของเขาซึ่งเย็นมาแล้วดึงออกจากที่นั่งข้างคนขับ เขาเดินลงลงนิริภัยที่แปบแล้วให้พ้นทาง จากนั้นคลานออกมาจากรถ

ยามาบุกิโงเนงนลุกขึ้นพร้อมกระเป๋ามือข้างหนึ่ง
ก่อนเหลือบมองรถที่เกิดอุบัติเหตุแล้วผุดยิ้มลำบากใจ

“ฮ่าๆ...และตุ้มเป๊ะเลยแฮะ”

ผมยกไหล่ให้ยามาบุกิ

“มันใช้เวลาหัวเราะเธอครับ”

“โทษที จริงด้วย สถานการณ์แบบนี้หัวเราะไม่ออกหรอก”

“ครับ หัวเราะไม่ออก แต่ถือว่าโชคยังดี”

เมื่อเห็นสภาพของตัวรถที่ผมชี้ให้ดู ยามาบุกิยกหัวคิ้ว

รถตะแคงขีดขอบทางที่ลาดชันเหลือหลายจนเรียกว่า
หน้าผายังได้ ไม่มีราวกันถนน พื้นเบื้องล่างสายตาถูกคว้านเป็น
หลุมใหญ่จนเห็นหน้าดิน น้ำฝนหลังเทจากขอบถนนดูน่าตก
หกรถเบี่ยงไปอีกสักนิดคงตกจากหน้าผา แล้วผู้โดยสารทุกคน
คงจบชีวิตไปเรียบร้อยแล้ว แบบนี้ไม่เรียกว่าโชคดีแล้วจะเรียกว่า
อะไรได้อีก

“ช่วยสิไม่ว่า” ชิงากิกล่าวเนือยๆ ด้วยเสียงทุ้มหนา
“รถพังจนต้องมาติดอยู่กลางเขา...เซ็งชะมัด”

ฝนห่าใหญ่ที่ตกลงมาจนถึงเมื่อครู่นี้ซาแล้ว เปลี่ยนเป็น
เม็ดเล็ก ๆ ลมกระโชกที่มาพร้อมความชื้นส่งเสียงหวีดหวิว
พัดกระหน่ำร่างพวกเรา พายุยังไม่ผ่านพ้น อีกเดี๋ยวฝนต้อง
เทลงมาอีกแน่ บริเวณริมถนนแถวนี้ไม่มีแมกไม้ดับบังทัศนวิสัย
ทัศนียภาพเปิดกว้าง ข้างหลังพวกเราคือเขาสูงชัน สิ่งทีสะท้อน
ในดวงตามีเพียงผิวกวเขาและยอดเขาซึ่งหมอกลงมัวซัว ไม่เห็น
บ้านคนอยู่ใกล้ๆ

“ชิงากิคุง นายได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า” ยามาบุกิถาม

ซิงกิสายศีรษะ

“เปล่า”

“ฉันเลิกทำหน้ายุ่งลักที่เถอะ หน้าหล่อๆ เสียของหมด หินก้อนใหญ่ที่นายนั่งอยู่ก็เป็นหินที่ร่วงลงมาไฉ້มัยละ แค่มั่น ไม่ตกมาโดนรถก็ดีถมเถิดแล้ว ตอนนี้เราควรตีใจที่เราโชคดี... นายไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

ยามาบูกียกมือเสยเส้นผมสีดำออกแล้วยิ้มให้ผม

“อ่า” ผมตรงพลางมองไปที่รถ จริงอยู่ว่าหินไม่ตกใส่ แต่ต้นไม้ที่ล้มหลังรถ

ซิงกิหัวเราะหึในลำคอ “...ถือว่าโชคดีกว่าหมอนั่นละมั้ง” เขานับคาง ชายคนนั้นนอนหงายอยู่ก่อนไปทางด้านหลัง ของรถที่พังบางส่วน

ยามาบูกิเดินไปใกล้ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงตกใจ

“ชิราอิชิคุงนี่นา เขาตายแล้วหรือ”

ใบหน้าของชายชื่อชิราอิชิซิดเผือดอย่างกับไขเทียน เดิมทีเขาเป็นคนผิวขาวซีด แต่เห็นได้ชัดว่าผิวสีเทาของชาย คนที่นอนหงายในน้ำโคลนขณะนี้ เป็นผิวของคนตายไปแล้ว ริมฝีปากสีม่วงเข้มเป็นเส้นตรง แก้มบวม หน้าผากของชิราอิชิ มีเลือดสีแดงคล้ำติดแน่นติดกับสีของใบหน้า น้ำฝนที่ตกใส่ คงทำให้เลือดไม่แห้งดี เลือดปริมาณมากไหลออกจากศีรษะ

“หมอนั่นโชคไม่ดี” ซิงกิเดินมายืนระหว่างผมกับยามาบูกิ มือล้วงกระเป๋ากางเกงขณะมองลงไปยังศพของชิราอิชิ เขาพูดต่อ เสียงเนือย “...ดันโดนทับอยู่ใต้รถซะได้”

ยามาบูกิลูบใบหน้าตัวเองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ทำไมหลุดออกไปนอกรถล่ะ”

“เหมือนจะกระเด็นออกจากหน้าต่างบานที่แตก”

“จากหน้าต่าง ตอนรถพลิกตะแคงนะเหรอ ไม่ได้คาด
เข็มขัดนิรภัยหรือไงนะ”

“ไม่รู้สิ”

“นี่มันเรื่องอะไรเนี่ย น่าสงสาร...เมื่อกี้เขายังมีลมหายใจ
หรือเปล่า”

“เหมือนจะตายคาที่” ชิงากิตอบตัดรำคาญ “ตายตั้งแต่
ตอนดึงเขาออกมาจากใต้รถแล้ว”

ยามาบูกิขมวดคิ้วเคร่งเครียด สายตายังมองศพ แต่แล้ว
หันมามองผมเหมือนนึกอะไรขึ้นได้

“อีกสองคนที่เหลือ...ฮิโระคุงกับคนโนะคุงล่ะ พวกเขา
ก็ตายแล้วเหรอ”

“รอดครับ” ผมตอบ คนที่ตายมีแค่ชิราอิชิ นอกนั้น
ปลอดภัยทุกคน

“แล้วอยู่ที่ไหน”

“พวกเขาเดินไปดูว่าทางข้างหน้าเป็นยังไงบ้าง...เพราะ
ข้างหลังก็เป็นอย่างที่เห็นนะครับ”

ผมชี้ไกลออกไป ดินถล่มลงมาปิดทับเส้นทางแคบบนเขา
ที่รถคันนี้ใช้แล่นมา น้ำหลายสายไหลมาตามดินสีแดงดูเส้นเลือด

“ทางโดนปิด” ยามาบูกิเอ่ยในสิ่งที่เห็น ผมพยักหน้า

“ครับ ฝนตกหนักแบบนี้ดินก็คงอ่อนตัว ย้อนกลับ
ทางเดิมไม่ได้แล้วละครับ”

“...เยี่ยมเลยแฮะ มีคนตาย แล้วยังไปไหนไม่ได้อีก”

ยามาบุญกียกสองมือเสยผมแล้วถ่มน้ำลาย

พายุหลงฤดูลูกใหญ่ที่พัดเข้าหาเกาะฮนชูโดยตรงตั้งแต่ก่อน
รุ่งสาง ทำให้เส้นทางข้ามสันเขากลายเป็นธารโคลนไปแล้ว แม้จะ
มีการปรับผิวถนนกันน้ำท่วมเอาไว้ แต่รถยนต์ที่วิ่งตามทางนั้น
กลับดูเหมือนกำลังว่ายทวนกระแสน้ำ รถคันหนึ่งที่ผู้โดยสารชาย
ทุกคนนั่งมา แล่นผ่านถนนคดเคี้ยวบนสันเขามาได้อย่างจวนเจียน

ตอนรถวิ่งใกล้ถึงยอดสันเขา แผ่นดินสั่นเสียวครืน
ผิวภูเขาลาดชันริมถนนถล่มลงมาใส่รถที่วิ่งอยู่พร้อมกวาดเอา
หมู่มั้ยมาด้วย รถเร่งความเร็วจนรอดพ้นจากการถูกดินถล่ม
ขัดใส่ตรงๆ แต่ต้นไม้ต้นหนึ่งไถลงมากระแทกโดนท้ายรถ
อย่างจัง ผมยังจำสถานการณ์นั้นได้ชัดเจน รถพลิกตะแคง
ดิ่งโครม รอดชีวิตมาได้กับบุญโข

หลังเกิดอุบัติเหตุ ผมพอจะขยับตัวไหวในทันที ส่วน
อิโมะระก็หาทางออกจากรถมาได้ ขณะที่พวกเรากำลังตะลึงงัน
พลางก้มมองชิราอิชิซึ่งตายไปแล้ว ซึ่งากับคนโนะที่หมดสติ
เนื่องจากศีรษะได้รับการกระแทกอย่างแรงก็ฟื้นขึ้นมา ผมช่วยดึง
พวกเขาสองคนออกจากรถ คนที่ยังเหลืออยู่ในรถเป็นคนสุดท้าย
คือยามาบุญกิ ทว่าเขาก็ได้สติแล้วเหมือนกัน

มีเสียงร้องเรียกยาวๆ ดังมา ผมเงยหน้า ชายในชุดสูท
สีดำสองคนเดินลงมาตามถนน อิโมะระกับคนโนะนั้นเอง คนโนะ
ที่เดินนำหน้าไขว้สองมือเป็นรูปกากบาท เบะปากที่อยู่ใต้หนวด
ก่อนพูดรัวเป็นชุดด้วยเสียงสูงเสิบแสบแก้วหู

“ไม่ไหวๆ ถนนทางโน้นก็ขาดเหมือนกัน โชคร้ายชะมัด
ไปต่อก็ไม่ได้ ย้อนกลับก็ไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง”

ซึ่งก็ได้ยินดังนั้นก็ขมเสียวต่ำ

“...ถนนขาด หมายความว่าไง”

“ขาดก็คือขาด! แหว่งหายไปตรงกลางซะอย่างนั้น เหมือนโดนไโดดาระบตจิที่กำลังโมโหเตะกระเด็น ถนนมันเลยถล่มโง่งงล่ะ แค่เราไม่ติดร่างแหไปด้วยก็ดีถมเถแล้ว”

“ไโดดาระบตจิอะไรอะ” ซึ่งากิกะปริบตาขณะทวนคำ

“ไม่รู้จักไโดดาระบตจิหรือไง ยักษ์ในตำนานที่เล่าขานต่อกันมาในญี่ปุ่น¹ ใจเล่า”

“ไม่รู้”

“...จะยังงี้ก็เถอะ เราติดแหง็กบนถนนโกโรโกโสกลางฝนกระหน่ำ แถมยังมาอยู่ตรง *สันเขาปิศาจ* ด้วย ฉันหัวน้ำใจตั้งแต่ปากทางขึ้นเขาแล้ว เส้นทางที่เหมาะสมที่สุดกับผีนะลิ เราไม่น่าไปเชื่อคำพูดพล่อยๆ ของชิราอิชิตั้งแต่ต้นเลย”

“เดินข้ามเอาไม่ได้หรอก”

“ซึ่งากิ นายมาดูให้เห็นกับตาตัวเองเลยดีกว่าว่าข้ามได้หรือไม่ได้ รถพังและทะเลขนาดนี้ ต่อให้เดินข้ามได้แล้วยังไงล่ะ คิดว่าเดินได้ก็หมดปัญญาหรือไง พวกเราไม่ได้มาปิกนิกกลางพายุนะเว้ย ลองเดินออกนอกเส้นทางไปบนภูเขาที่ฝนเทลงมาดูสิ ถึงที่นี้จะไม่ใช่ภูเขาฮักโกดะ² แต่ก็ทำให้พวกเรามองเห่งเพราะความหนาวได้เหมือนกัน”

¹ ในตำนานญี่ปุ่นกล่าวว่า เป็นยักษ์ที่สร้างภูเขา หนองบึง และทะเลสาบ

² ชื่อภาพยนตร์ที่ดัดแปลงจากนิยายของนิตตะ จิโร เนื้อเรื่องเกี่ยวกับผู้ประสพภัยกลางหิมะบนภูเขาฮักโกดะ

คนโนะพูดเร็ว ในกลุ่มนี้เขาพูดมากกว่าใครเพื่อน
มีหน้าซำยังปากเสีย อายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับชิงกิ เขา
ดูเป็นคนเหลวไหล ขาดไหวพริบ แต่ไม่มีนอกมีใน

ชิงกิเดาะปากหน้าซึ้ง

“...อย่าไวยวายได้มัยวะ เป็นผู้หญิงหรือไง”

“ว่าไงนะ”

“พอเถอะครับ” ฮิโระเข้าไปแทรกกระหว่างทั้งคู่ “ผมเอง
ก็รู้สึกแบบเดียวกัน แต่หงุดหงิดไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น...
คุณเองก็เห็นดีเห็นงามกับการข้ามเขาไม่ใช่หรือครับ คุณคนโนะ
คุณเป็นคนยืนกรานเองนะว่ารู้จักแถวนี้ดี”

คนโนะเกาศีรษะด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน “...เอ่อ ก็ใช่
ฉันไม่ได้นึกว่าพอฝนตกแล้วถนนจะเป็นอย่างนี้นะ”

ฮิโระมองหน้ายามาบุกิที่ออกมาจากรถแล้วถามไถ่ว่า
“คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ”

“อ้อ” ยามาบุกิตอบแล้วผุดยิ้ม ชูกระเป๋ามือซ้ายให้ดู
สายลือกที่เชื่อมกับกระเป๋าส่งเสียงดังแกร็ก

ฮิโระยิ้ม

“กระเป๋าลอดภัย คุณยามาบุกิก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ
ค่อยยังชั่ว”

“ฉันก็ปลอดภัยดีอยู่หรอก” ยามาบุกิทำหน้าเศร้า มองไป
ยังศพ “แต่ชิราอิชิคุง...”

“ครับ น่าสงสารคุณชิราอิชิ...ดูเหมือนจะกระเด็นออกมา
ตอนรถคว่ำ แถมมรตยังกระแทกกับพื้นดินแรงจนกระเจกแตก
ละเอียดอย่างที่เห็น”

“ได้ยืนยันว่าเขาโดนทับอยู่ใต้รถเหรอ”

“ครับ” อิมูระผงกศีรษะ ข้าเลี้ยงมาทางผม “...ตอนที่ผมกับคุณไอบาระช่วยกันดันรถออก เขาก็ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว”

ผมพยักหน้า เหตุการณ์เป็นดังที่อิมูระบอก พวกผมสองคนช่วยกันดันรถที่ล้นตะแคง ขณะนั้นชิราอิชิหมดลมหายใจไปแล้ว เชน่าจะตายคาที่

ยามานูกิหลบตาพึมพำ “เหรอ...โชคร้ายจริง ๆ”

“ปัญหาคือเราจะทำยังไงกันต่อครับ ดวงอาทิตย์เริ่มตกดินแล้ว อีกเดี๋ยวฟ้าก็จะมีด ถนนลื่นแบบนี้อาจมีใครมาก็ได้”

“ปัญหาอยู่ตรงนั้นสินะ”

“ครับ ถ้ามีคนมา จะเกิดปัญหายุ่งยากเอาได้”

“อืม เอาไงดี...”

ยามานูกิกับอิมูระสบตากันเคร่งเครียด

“จะไปกันเลยมัย” คนโนะถามด้วยเสียงแหลมสูง

อิมูระส่ายศีรษะ

“ผมว่าไม่ต้องรีบหรอกครับ ดูทำอีกเดี๋ยวลมกับฝนจะแรงขึ้น อย่างน้อยตำรวจกับเจ้าหน้าที่กู้ภัยคงยังไม่มาภายในคืนนี้น่าจะรอพายุให้ผ่านไปก่อน แต่พอเช้าพวกเขาคงรีบมาที่นี้ทันที”

“สรุปว่าเราก็ต้องรีบอยู่ดีไม่ใช่หรือไง”

“ครับ เพียงแต่เท่าที่ผมไปดูมา ด้วยสภาพถนนแบบนั้น ยังไงเราก็ข้ามสันเขาไม่ได้อยู่แล้ว ครั้นจะย้อนกลับทางเดิมระยะทางกว่าจะถึงตัวเมืองก็ไกลกว่าเมืองข้างหน้า การเดินทางพายุโดยไม่มีแสงไฟก็อันตราย ถ้าเป็นไปได้ผมอยากหาพาหนะให้ได้สักอย่าง”

“พาหนะเธอ...ถ้ามีรถสี่ล้ออยู่แถวนี้ก็ดีหรอก” คนโนะมองถนนที่อยู่ใต้โคลนไหลหลากด้วยสีหน้าลำบากใจ

อิฐระมองรถยนต์ซึ่งพังยับเยินอยู่กับกองดินถล่ม เขาก้าวเข้าไปข้างหน้าสองสามก้าว แล้วแหงนมองเหนือศีรษะ เมฆดำทะมึนลอยเร็วจับไฟในระยະที่คล้ายมือจะเอื้อมถึง เขาทำท่าคิดหนักว่าควรทำอะไรต่อไป สายตาของทุกคนจดจ้องไปที่อิฐระทันที

ชายห้าคนนี้เคยพบหน้ากันหลายครั้งในการประชุมหารือ แต่ไม่ได้มีสัมพันธไมตรีที่แน่นแฟ้น ผมเองก็ไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับอิฐระโดยละเอียด เขาน่าจะอายุสี่สิบต้นๆ คงเป็นพวกถนัดใช้สมอง ทุกคนไม่ได้เรียกเขาว่าหัวหนา แต่ในทางปฏิบัติเขามีบทบาทประมาณนั้น

“ให้ใครสักคนติดต่อกับคนข้างนอกดีมัย แต่มือถือนั้นเหมือนจะไม่มีสัญญาณ” ยามาบูก็มองโทรศัพท์ในมือแล้วบอก

ซึ่งากิสายหน้าเงิบ ๆ โทรศัพท์ของเขาก็คงเหมือนกัน ส่วนผมไม่ได้พกโทรศัพท์ตั้งแต่แรกแล้ว อิฐระจ้องอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในมือข้างหนึ่งแล้วเอียงคอ

“ของผมก็ไม่มีเหมือนกันครับ...คุณคนโนะละ” อิฐระถามคนโนะตอบเสียงสูง

“ฉันลองปิดเปิดเครื่องเมื่อก็ แต่ก็นะ...”

ตัวเครื่องของคนโนะสวมเคสอะลูมิเนียมแข็งแรงทนทาน เขาจ้องหน้าจอแอลซีดีที่เรืองแสงจาง ๆ ใช้นิ้วจิ้มไปมาแล้ว สายศีรษะ “สมาร์ตโฟนของฉันก็ต่ออินเทอร์เน็ตไม่ได้เหมือนกัน อาจเป็นผลจากดินถล่มก็ได้เนี่ย”

บางสิ่งเย็นๆ หยอดแหมะลงบนแก้ม พอเงยมองก็เห็น
เมฆหนาสีน้ำตาลเข้มลอยมาใกล้ขึ้นทุกขณะ ชื่นมัวทำอะไร
ไม่ถูกอยู่แบบนี้ก็รังแต่จะเปียกกว่าเดิมและไม่ได้ข้อสรุปเสียที่
ผมกวาดตามองทุกคนแล้วเอ่ย

“ฝนทำท่าจะตกแล้ว เรามัวยืนอยู่ตรงนี้ต่อไปเรื่อยๆ
คงจะไม่ดี”

เมื่อได้ยินที่ผมบอก คนโนะตอบติดตลก

“โอ๊ะโอ สำหรับเรื่องนั้นคุณคนโนะคนนี้มีทางแก้แล้ว
เมื่อกี้ฉันเห็นนะ”

“เห็นอะไรครับ” ผมถาม คนโนะชี้ถนนข้างหน้า

“ถนนข้างหน้านี้ถล่มอยู่ก็จริง แต่ก่อนจะถึงจุดที่ถล่ม
มีทางแยกขึ้นไปข้างบนด้วย ทางเย็นๆ กว้างประมาณรถคันเดียว
ผ่านได้ ฉันกับฮิมูระเดินขึ้นไปถึงกลางทาง แล้วก็เห็นสิ่งปลูกสร้าง
อยู่ข้างหน้า เป็นบ้านคน”

“หือ ภูเขาสิครับแบบนี้มีบ้านคนอยู่ด้วยหรือ” ยามาซากิเอ่ย
ด้วยความคลางแคลง คนโนะพยักหน้าอย่างนឹกลนุก

“เรื่องมันนานมากแล้ว แต่ข้างหน้านี้เคยมีหมู่บ้าน
มาก่อน ลันเซาตรงนี้ที่เชื่อมไปถึงหมู่บ้านเคยมีบ้านคนอยู่มากมาย
ปัจจุบันหมู่บ้านจมอยู่ใต้ทะเลสาบของเขื่อน แอวนี่ก็เลยซบเซา
แต่พื้นที่ที่ยังเหลืออยู่ส่วนหนึ่งกลายเป็นย่านบ้านพักตากอากาศ
แถบนี้ไปไม่เปลี่ยนสีแล้วสวยงามนะ บ้านที่พวกฉันเดินไปเจอคงเป็น
บ้านพักตากอากาศเหมือนกัน ช่วงนี้ยังไม่ถึงฤดูไปไม่เปลี่ยนสี
แถมสภาพอากาศมีพายุโหมแบบนี้คงไม่มีใครมาเที่ยวหรอก
บ้านหลังนั้นต้องไม่มีคนอยู่แน่ๆ”

“ทำไมแกรู้ล่ะ” ซิงกิถามเสียงต่ำ

“ทำไมนะเธอ ก็บ้านเกิดฉันอยู่แถวนี้แหละสิ ตอนอยู่ในรถ
ก็เล่าให้ฟังตั้งเยอะแล้วนี่นา ไม่ได้ฟังเลยหรือไง”

“ใครสน” ซิงกิสะบัดหน้าไปทางอื่น

“ฟังให้ดีนะ สมัยที่ฉันยังเด็กนะ...”

“สต๊อป” ฮิมูระรีบขัดคนโนะ “พอเท่านั้นเถอะครับ
พวกเรายารู้เรื่องของกันและกันจะดีกว่า”

คนโนะเบะปากแล้วเงียบไป

ฮิมูระพูดถูก หากทุกคนในที่นี้รวมถึงผม ไม่รู้เรื่องของ
กันและกันจะสะดวกกว่า

“เอาเป็นว่าน่าจะไปหลบฝนที่บ้านหลังนั้นได้นะครับ
ก่อนอื่นเราออกไปจากตรงนี้ แล้วค่อยคิดว่าจะทำยังไงกันต่อไป”

ทุกคนพยักหน้ารับคำของฮิมูระ จังหวะนั่นเอง

“ปลอดภัยดีหรือเปล่าครับ”

พวกผมหันไปมองต้นเสียงเป็นตาเดียว ชายสวมเสื้อกันฝน
สีดำสองคนเดินลงมาจากทางลาด

ซิงกิตะลึงถาม ถลึงตาใส่คนโนะ

“ไหนบอกว่าไม่มีใครอยู่ไงละ”

“ก็เห็นบ้านไม่ได้เปิดไฟนะ...”

“วุ่นวายแน่ๆ” ซิงกิถอนหายใจอย่างระอิดระอา

ชายที่เดินนำหน้าเบิกตากว้าง แล้วเปล่งเสียงดัง

“อุบัติเหตุใหญ่เลยนี่นา”

เขาดูตัวเตี้ยก็จริง แต่กระทั่งมองผ่านเสื้อกันฝนก็ยังดูออก
ว่าเป็นคนมีกล้ามเนื้อและโครงร่างใหญ่ ใบหน้ามีเหลี่ยมมุม

เหมือนกำปั้นตั้งอยู่บนลำคอหนา คนที่เดินตามหลังมามีลักษณะตรงกันข้ามคือเป็นชายสูงชะลูด ผิวขาว แก้มตอบดูซีโรคจุดเด่นคือดวงตาที่เป็นประกายอยู่ในเบ้าตาลึกโหลสองข้าง ทั้งคู่ น่าจะอายุประมาณสามสิบกว่า

“รถเจอดินถล่มนะครับ...” อิมูระตอบชายคนนั้น

ชายตัวเตี้ยผู้มีใบหน้าเต็มไปด้วยเหลี่ยมมองภูเขาคู่ดินถล่มลงมาด้วยสีหน้าละเหี่ย

“แย่เลยแะะ ตรงนี้ก็ด้วยเหอเนี่ย...แล้วมีคนได้รับบาดเจ็บหรือเปล่าครับ”

“เรื่องนั้น...” อิมูระหลุบตา

ชายตัวสูงโปร่งซีไปข้างรถที่เกิดอุบัติเหตุแล้วเปรยเบา ๆ ว่า “พี่”

ศพของชิราอิชิโนอนอยู่ตรงนั้น

พอชายหน้าเหลี่ยมที่อีกคนเรียกว่าพี่เห็นดังนั้นก็อุทานก่อนเอ่ยถาม

“คะ...คนนั้นหมดสติเหอครับ ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

อิมูระส่ายหน้า แล้วถามเขาว่า

“ช่วยเรียกรถพยาบาลได้มั๊ยครับ พอดีว่ามีถือผมเหมือนจะไม่มีสัญญาณ”

“คือว่า...” ชายคนนั้นตอบด้วยท่าทางลำบากใจ “สองชั่วโมงมานี้ไม่มีสัญญาณเลยครับ อีกร้อยโทร์คัทบ้านกับไฟฟ้าก็ใช้ไม่ได้ด้วย”

“ไฟดับเหอครับ”

“ได้ยินว่าเมื่อสองชั่วโมงก่อนถนนข้างหน้าถล่ม แล้ว

สายไฟก็พลอยได้ยงไปด้วย เมื่อก็พอได้ยินเสียงดังสนั่น ผมกับน้องชายเลยมาดู ไม่นึกว่าถนนตรงนี้ก็ถล่มด้วย...ยังไม่ต้องหาทางติดต่อหน่วยกู้ภัยก่อนนะครับ”

บ้านไม่ได้เปิดไฟเพราะไฟดับนี่เอง

ชายสูงชะลูดกำวับ ๆ แบบไม่เกรงใจไปใกล้ศพของชิราอิชิ รองเท้าบูตยาวของเขาย่ำแอ่งน้ำดังจ๋อมแจ๋ม น้ำโคลนปริมาณไม่น้อยจึงกระเด็นเลอะไบหน้าของชิราอิชิ

ยามาบูกิกับคนโนะสบตากันด้วยความงุนงง

ชายตัวผมไม่อินซังชอบกับท่าทีของทั้งคู่ เพียงย่อตัวลงพินิจไบหน้าของชิราอิชิแล้วแตะข้อมือเขา ไม่ช้าก็หันมาสายศีรษะให้ทางนี้ พี่ชายหน้าเหลี่ยมกลั่นหายใจหน้าชิด

“ตายแล้ว...เหวอครับ น่าสงสาร...”

“ไม่มีวิธีติดต่อกับคนภายนอกเลยเหวอครับ”

ไบหน้าเหลี่ยมส่ายไปมา เขาตอบฮิมุระ

“ต้องรอให้เข้าก่อนสถานเดียวครับ ถนนถล่มแบบนี้ อีกไม่นานน่าจะมามีใครมาเห็น...”

หลังจากน้องชายมองสำรวจรถที่เกิดอุบัติเหตุ เขาเบนสายตาที่แฝงความตกใจไปมองพี่ คนพี่เดินไปยังบริเวณหน้ารถที่พลิกตะแคงแล้วส่งเสียงเบา ๆ ว่า “โอ้”

ยามาบูกิทำหน้าสงสัย

“...สภาพรถแบบนี้ ทุกคนโชคดีมากนะครับที่ปลอดภัย”

ชายสองคนแนะนำตัวว่านามสกุลคินซาคิ คนพี่ที่ตัวเตี้ยชื่ออิจิโร คนน้องที่ตัวผมสูงชื่อจิโร พี่น้องคู่นี้รูปร่างหน้าตาไม่คล้ายกันแม้แต่น้อย พวกเขาอาศัยอยู่ในบ้านที่คนโนะกับฮิมุระ

ไปพบเข้า

“ยังงีหาที่หลบฝนก่อนมันจะตกอีกรอบเถอะ มาบ้าน
พวกเราสิครับ”

“ช่วยได้มากเลยครับ” อิมูระค้อมศีรษะรับคำอิจิโร

“คนอื่น ๆ ไม่ได้รับบาดเจ็บไ่มั้ยครับ”

พวกผมตอบว่าไม่มีใครเป็นอะไร แล้วเอ่ยขอบคุณ ตอนนี้มีทางเดียวคือต้องหาที่หลบฝนตามที่อิจิโรบอก อิมูระกับยามาบุกิพยักหน้าให้กัน นับว่าโชคดีด้วยซ้ำที่ไม่มีวิธีสื่อสารกับคนภายนอก

“จะทำไมยังกับชิราอิชิจุงดีล่ะ” ยามาบุกิมองไปทางศพ

พวกผมหันหน้ามองกัน

ชิงากิพึมพำอย่างเย็นชา

“ทั้งไว้ที่นี้ล่ะ”

“จะทำแบบนั้นได้ยังไงครับ” อิมูระหันไปมองชิงากิ
หน้าเครียด

“จะให้แบกศพไปด้วยหรือไงล่ะ”

อิมูระเอ่ยถามอิจิโร เมินคำพูดไม่พอใจของชิงากิ

“ขอขนร่างเขาไปไว้บ้านคุณเป็นการชั่วคราวได้มั้ยครับ”

อิจิโรผงกศีรษะ “ได้อยู่แล้วครับ เราขนศพเขาไปกันเถอะ”

พออิจิโรส่งสายตาเป็นสัญญาณ จิโรวิ่งเหาะ ๆ กลับไปบนทางลาดที่พวกเขาเดินมาด้วยกัน จิโรคงไปเอารถมาขนศพให้

“รถสี่ล้อหรือเปลาณะ” คนโนะพึมพำ

อิมูระกับยามาบุกิสบตากันอย่างมีเลศนัย คงกำลังคิดว่า
อาจได้ พาหนะมาใช้ก็ได้

อิจิโรเล่าว่าย่านนี้ไม่มีบ้านคน บริเวณนี้เป็นที่ดินในการ

ครอบครองของตระกูลคินซางิ ทว่านอกจากถนนเส้นนี้ที่ใช้ข้าม
สันเขาก็ไม่มีถนนเส้นอื่นที่เชื่อมถึงเชิงเขาแล้ว หากมุ่งหน้าไปอีก
จะมีบ้านพักตากอากาศตามที่คนโนะบอกและมีโอกาสติดต่อ
ขอความช่วยเหลือ แต่ระยะทางค่อนข้างไกล ช้าร้ายตะวันยังใกล้
ตกดิน การเดินเท้าไปตามถนนที่มีสภาพแบบนี้เป็นเรื่องอันตราย

ยามาบูกิกระสับกระส่าย ปลดสายถือกรอบข้อมือ แล้ว
จู่ๆ ก็ยึดกระบี่เข้าใส่มือผม

“เป็นอะไรไปครับ”

พอผมถาม ยามาบูกิทำหน้ายุ่งล้วงกระบี่ปลื้ลู่สุท ตามด้วย
เขมขัดที่เอว จากนั้นนิ้วหน้า

“...ไม่มีอุปกรณ์ทำงานนะสิ”

ผมไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร

“อุปกรณ์ทำงานหรือครับ”

ผมถาม ยามาบูกิมองมาด้วยแววตาเอือมๆ

“อุปกรณ์ทำงานก็คืออุปกรณ์ทำงาน...อาจจะอยู่ในรถก็ได้”

ยามาบูกิก้าวเท้าวิ่งวุ่นไปที่รถ ผมเดินตามหลัง เขายื่น
คิระะเข้าไปในรถทางกระจกหน้า เมียงมองตรงที่นั่งด้านหน้า

“หาไม่เจอหรือครับ” ฮิ무를ถามจากด้านหลังเหมือนเข้าใจ
สถานการณ์

ยามาบูกิเปิดไฟฉายในสมาร์ตโฟนสำรวจเบาะหลังด้วย
แต่ดูเหมือนจะไม่พบของที่ต้องการในรถ กระจกแตกกระจายรอบ
ตัวรถ ทว่านอกจากนั้นไม่มีสิ่งใดหล่นอยู่

“เดี๋ยวลีพวกคุณ มั่นอันตรายนะ ถอยออกมาดีกว่า
ถ้าจะหาของ เอาไว้ย่ายรถได้ค่อยหาเถอะ” อิจิโรหมดคิวแล้ว

ร้องเตือน จริ่งของเขา ดินอยู่ในสภาพอ่อนตัว จะถล่มเมื่อไร
ก็ไม่รู้ “...ว่าแต่พวกคุณหาอะไรอยู่เหรอครับ”

“อุปกรณ์สำคัญสำหรับการทำงานนะครับ แต่ผมตัดใจแล้ว”
ยามาบูกิหันกลับมาตอบอิจิโรด้วยน้ำเสียงสดใส

“...ไม่เจอเหรอครับ” พอผมกระซิบถาม ยามาบูกิเดินไป
ข้างตัวรถแล้วมองลงไปทางด้านล่างของผา

“อาจหล่นลงไปตอนเกิดอุบัติเหตุก็ได้”

ผมยืนข้างๆ ยามาบูกิ แล้วชะเง้อกดูด้านล่างหน้าผา
ทางลาดชันที่ถูกกลบอยู่ใต้หมุ่นต้นสนซีดาร์เผยให้เห็นผิวดินรำไร
ไม่มีทางให้เดินลงไปข้างล่าง หากอุปกรณ์ทำงานหล่นจากตรงนี้
ก็หมดหนทางค้นหา

“อ้าว นี่มัน...” อิจิโรทูลด้วยความประหลาดใจ

สิ่งที่เขากำลังมองอยู่คือก้อนหินก้อนที่ซึ่งากิใช้นั่งเมื่อครู่
มันหล่นลงมาอยู่ริมถนน ลักษณะกลมและใหญ่ประมาณ
ร่างกายมนุษย์ อิจิโรย่อตัวลง สัมผัสผิวดิน แล้วพูดด้วยน้ำเสียง
ยืนยันว่า “ท่าน *อมเม็ง* จริงด้วย”

“ท่านอมเม็งเหรอ” ฮิมาะย้อนถาม อิจิโรเงยมองผิวภูเขา
ที่พังทลายแล้วตอบ

“โดโซจินที่อยู่ตรงที่ราบด้านบนนี้นะครับ บ้านผมเรียก
ท่านว่าท่านอมเม็ง”

“หินก้อนนี้นะเหรอ”

“ครับ สงสัยจะตกลงมาถึงข้างล่างนี้ตอนดินถล่ม”

“เป็นของบ้านคุณเหรอครับ”

“ไม่ใช่ของบ้านผมหรอกครับ โดโซจินนี้ตั้งอยู่ใกล้บ้าน

มาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว อยู่ตรงรากไม้นะ ที่แรกนึกว่าจะโดนดินถล่มฝังไปแล้วชะอีก...แหม โชคดีจริงที่มาเจอ” อิจิโระเล่าด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

คนโนะย่อดำนั่งยองๆ ข้างก้อนหิน ลูบไล่ผิวของมันอย่างสนอกสนใจ จากนั้นเริ่มเล่าอย่างสนุกสนาน

“เป็นโดโซจินที่เก่ามากเลยนะเนี่ย มีตัวหนังสือสลักไว้ด้วย แต่น่าจะเป็นอักษรโบราณ ละแวกนี้โดโซจินไม่ใช่ของแปลก แต่นี่อาจเป็นของล้ำค่าเลยก็ได้ ว่าแต่ถ้าโดนหินก้อนใหญ่ขนาดนี้ตกใส่มีหวังรตแบนแต่ตแต่แงๆ ถ้าโดนโดโซจินหล่นใส่จนตาย อาจกลายเป็นมุกให้เอาไปเขียนบทความกะหลั้วๆ ได้เลยนะว่า สวรรค์ลงทัณฑ์พวกวายร้าย”

“โดโซจิน” ซิงากิพึมพำเบาๆ คนโนะตอบเขา

“ไม่รู้จักเหรอ โดโซจินเป็นเทพเจ้าริมถนน ช่วยปกป้องผู้คนจากวิญญูณร้ายและโรคระบาด ย่านนี้มีของแบบนี้อยู่ เยอะแยะเลย”

“...ก็แค่ก้อนหินธรรมดา” ซิงากิมองโดโซจินด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

คนโนะเริ่มส่ายตาด้วยความมั่นใจ

“ซิงากิ นายอาจเห็นมันเป็นแค่ก้อนหิน แต่ดีไซน์ของโดโซจินไม่ได้เป็นแค่รูปปั้นหินหรอกนะ ดูตรงนี้สิ มีอักษรสลักบนผิวหินใช้มายัละ เจ้าโนะเรียกว่าคิลาจารึก”

ผมเพิ่งพิศด้วยคน ต้องดูให้ดีๆ จะเห็นว่าอักษรตัวบางๆ สลักอยู่บนผิวหินตามที่คนโนะบอก

“ภาษาเกาหลิเหรอ” ยามานากิที่ชะงักดูจากด้านข้างเอ่ย

คนโนะสายศิระชะ

“คล้ายอักษรฮั่นก็ลก็จริง แต่ไม่ใช่หรือ เป็นอักษรโบราณที่เรียกว่าอักษรอาฮิรุ ว่ากันว่าเป็นอักษรญี่ปุ่นโบราณที่ใช้มาตั้งแต่ก่อนเริ่มใช้อักษรคันจิ เอ้อ พวกอักษรโบราณนะ มีการปลอมแปลงกันเยอะ แต่อันนี้น่าจะของจริงละมัง เป็นตัวอักษรที่สืบทอดต่อกันมาในตระกูลเรื่องอำนาจบนเกาะสุชิมะ แม้แต่ในปัจจุบันอักษรอาฮิรุก็ยังแพร่หลายบนเกาะสุชิมะอยู่เลย เหมือนจะมีคนบ่งชี้ว่ามันเกี่ยวข้องกับอักษรฮั่นก็จริง ๆ นั่นแหละ แต่ฉันว่า...”

“เอ่อ คนโนะคุง พอได้แล้วละ” ยามาบูกิยิ้มเจื่อนแล้วพูดชัด

“สุดยอดเลยครับ รู้ดีจังเลย รู้ละเอียดกว่าผมอีก” อิจิโรทำตาโตมองคนโนะ

“แหม พอดีว่าบ้านเกิดผมอยู่แถวนี้ล่ะ” คนโนะตอบด้วยรอยยิ้ม

ฮิมูระที่อยู่ข้างผมทำหน้ามึน ยามาบูกิเบะปากอย่างอ่อนใจ อิจิโรยกมือแตะโดโซจินแล้วพูดว่า

“แต่ผมไม่รู้หรือครับว่าเขียนว่ายังไงบ้าง มีแค่ชื่อท้องถิ่นที่สลักไว้เป็นอักษรคันจิ...ดูสิ ตรงนี้ไงครับ” อิจิโรชี้บรรทัดสุดท้ายของศิลาจารึก

ยามาบูกิจ้องตัวหนังสือแล้วหรีตา “...จริงด้วย มีเฉพาะตรงนี้เป็นภาษาญี่ปุ่นนะครับ”

พอหันไปมองตามเสียงขลุ่ยขลุ่ย ก็เห็นคินซึกิ จิโร ที่สวมเสื้อกันฝนกลับมา เขาเดินรถเข็นล้อเดียวสำหรับทำการเกษตร

ลงมาตามทางลาด ของที่กลับไปเอาไม้ไผ่รถยนต์โดยสาร

คนโนะร้องขึ้นด้วยความตกตะลึง

“เฮ้ยๆ คิดจะขมขำชิราอิชิด้วยไฉนนะระระ”

มองจากตรงนี้จะเห็นว่าแขนของจิโรยาวเหลือเกิน แขนพอมสองข้างซึ่งดูเหมือนหวดยาวของสัตว์กำลังดันรถเข็นล้อเดียว เห็นแล้วชวนให้นึกถึงแมลงประหลาด จิโรจรถเข็นล้อเดียวมาไว้กลางหมู่พวกเรา จากนั้นถอยไปหนึ่งก้าวด้วยสีหน้าเฉยเมยเหมือนสื่อว่าหลังจากนี้ไม่รับรู้ด้วยแล้ว รถเข็นล้อเดียวเบือนโคลนทั้งคัน มีหน้าเข้าบริเวณที่ใช้วางของยังมีเมือกสีแดงคล้ำติดอยู่เหนียวเหนอะ ไม่รู้ว่าเป็นโคลนหรือสีกันแน่

“เอาละ ยกร่างเขาขึ้นไปไว้บนนั้นเถอะครับ” อิจิโรบู้คางไปทางศพของชิราอิชิเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่

ซิงากิเบือนสายตาดูอย่างไม่พอใจ

ผมมองฮิมูระ เขาพยักหน้าเบาๆ เป็นทำนองว่าช่วยไม่ได้

ยามาบุกิเบนสายตามาที่ผมกับคนโนะ

“ไฮบาระคุง คนโนะคุง ช่วยยกชิราอิชิคุงมาไว้บนนั้นหน่อยได้มั๊ย”

คนโนะถอนหายใจ “เฮ้อ ทำไมฉันต้อง...”

“ขออภัยละ” ยามาบุกิพนมมือ

ผมเดินวนไปทางฝั่งศีรษะของชิราอิชิ ยกกรรไกรสองข้างของเขา คนโนะยกขา จากนั้นผมกับคนโนะซึ่งยังบ่นไม่หยุดก็ช่วยกันยกศพชิราอิชิ ศพนั้นหนักเหลือประมาณ ศีรษะที่ไร้เรียวแรงกลิ้งอยู่บนล้อเข็ชต์ของผม กลิ่นคาวเลือดโชยหึ่งพวกเราเดินโซเซจนศพเขาขึ้นไปนอนหงายบนรถเข็นล้อเดียว

จนได้ รถเข็นคันเล็กเกินกว่าจะรองรับศพของชิราอิชิได้ทั้งหมด
ขาที่อ่อนล้าตั้งแต่เช้าลงมากับร่างกายที่อ่อนบนจึงยื่นออกจาก
ตัวรถเข็น กลายเป็นอยู่ในท่านอนหงายหลัง

“ให้ตายสิ อย่าทำท่าเหมือนกำลังแช่น้ำในอ่างจะได้มัย”
คนโนะพึมพำ เขาคงรู้สึกขบขันกับท่าทางของศพ

ผมเองก็รี้นรมย์กับสถานการณ์อย่างบอกไม่ถูก เพราะ
รู้สึกว่ามีแต่พวกไม่ปกติมารวมตัวกัน คนที่ดูปกติกว่าคนอื่น
หน่อยก็มีแค่ฮิมูระกับยามาบูกิ

ทันใดนั้นฝนตกหนักขึ้น เม็ดฝนเริ่มกระหน่ำพื้นดังเปาะเปะ
“รีบกันหน่อยเถอะครับ บ้านของพวกผมอยู่ข้างหน้านี้เอง”
พวกผมก้าวตามหลังพี่น้องคินซากิที่เดินหับ ๆ ยามาบูกิ
สวมเสื้อกอบข้อมือเข้ากับกระเป๋าทันทีแล้วเดินตามไปเป็น
คนแรก ฮิมูระตามหลังเขา ถัดมาเป็นชิงากิที่ดันรถเข็นศพ
ผมกับคนโนะเดินรั้งท้าย

“ดูโน่นสิ” คนโนะชี้
เส้นทางข้างหน้าขาดหายกลางทาง ถนนเรียบหน้าผาถล่ม
เห็นได้ชัดว่ารถเข็นตัววิ่งไปไกลกว่านั้นไม่ได้

“ฮ่า ๆ...ทางนี้ก็อาการหนักเหมือนกันนะ” ยามาบูกิเอ่ย
ยิ้ม ๆ อย่างจงด้วยเกล้า

“ระยะนี้ฝนตกต่อเนื่องและเยอะฉิดปกตินะครับ เพิ่งเคย
เกิดเรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรกเลย” อิจิโร่ในชุดกันฝนทำหน้าที่
ชี้ขวามือ

ยามาบูกิเดินไปใกล้ขอบถนน มองลงไปยังจุดที่ถล่ม
“...จริงด้วยแฮะ เดินเอาก็ไม่น่าไหว”

“อย่าเข้าใจจะดีกว่านะครับ อาจกลมเพิ่มอีกก็ได้”
อิจิโรเตือน

“ไม่มีทางอ้อมเลยหรือครับ” ยามาบูกิตันไปถาม อิจิโร
สายศีรษะทำสีหน้าเรียบเฉย

“ไม่มีครับ”

“อืม” ยามาบูกิตัดริมฝีปาก ถอยออกมาจากขอบถนน

“ฝนทำท่าจะหนักขึ้นอีก เรารีบไปกันเถอะครับ” อิจิโร
เดินนำ

ฝั่งซ้ายของถนนมีทางแยกเหมือนอย่างที่คุณโนะบอกไว้
เมื่อครู่ ทางลาดชันทอดขึ้นไปในป่ารกชัฏบนเขา ดูเหมือนพวกเรา
กำลังมุ่งหน้าไปยังยอดของสันเขาแห่งนี้

พวกผมเดินขึ้นไปยังทางแยกตามการนำของพี่น้องคินซากิ
ทางลาดชันมาก ผิวถนนก็ขรุขระน่าดู มีรอยแตกอยู่ทั่ว น้ำนอง
อยู่ในรอยยุบที่เห็นดินใต้ผิวถนน

รถเข็นล้อเดียวที่ซิงากิกำลังเข็นอยู่โคลงเคลงกุกกัก
น่าเสียวไส้ ศพของชิราอิชิซึ่งอยู่บนรถเข็นกระเด็นกระดอน
เหมือนเต็นระบำและเปลี่ยนท่าไปมา

“เข็นดี ๆ หน่อยสิครับ”

“ทางมันแค” ซิงากิตอบเสียงทุ้มอย่างไม่สบอารมณ์

“หัวเต็งไปเต็งมาหมดแล้ว แบบนั้นมันโหดร้ายกับคุณ
ชิราอิชิเกินไปนะครับ”

“เออ รู้แล้วนา” ซิงากิตอบฮัมูระแบบติดรำคาญ

น้ำฝนเปื้อนโคลนไหลจากผิวภูเขาลงมาสู่ถนน พวกผม
เดินย่ำแอ่งน้ำดังจ๋อมแจ๋มขึ้นไปตามทางลาดชันกันอยู่พักหนึ่ง

“ดูสิ เป็นไง โก่อ่ดีไหม้ย”

คนโนะที่เดินข้างกันชี้มือชี้ไม้ไปทางบ้านอย่างภูมิใจ มองเห็นหลังคาสิ่งปลูกสร้างอยู่ข้างหน้า นั่นคงเป็นบ้านของตระกูลคินซึกิ ผนังนอกบ้านสีครีมและหลังคาหน้าจั่วทรงลาดสูง สีเขียวแก่ปรากฏให้เห็นบนทางลาด ไฟฟ้าจะดับจริงๆ ไม่มีแสงสว่างแม้แต่นิดเดียว

เมื่อขึ้นสุดทางลาดก็มองเห็นสิ่งปลูกสร้างทั้งหลัง บ้านตั้งอยู่บนที่ดินราบเรียบผืนน้อยที่ตัดผ่านป่า ขนาดมองจากไกลๆ ยังเห็นว่าสิ่งปลูกสร้างหลังนั้นเต็มไปด้วยรอยถลอกและเปราะเปื้อน เห็นชัดว่าไม่ได้เพิ่งสร้างเมื่อเร็วๆ นี้ น่าจะสร้างมาได้หลายสิบปีแล้ว รั้วเหล็กกรอบบ้านกับประตูรั้วสีดำก็ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ สนิมสีน้ำตาลแดงขึ้นอยู่ทั่ว

“จะมีหมีโผล่มามั๊ยนี่ย” คนโนะมองรั้วเหล็กแล้วพึมพำ

ฝนตกหนักยิ่งกว่าเมื่อครู่ แมกไม้หลังบ้านส่ายโอนเอน ดุจคลื่นโหม เสียงฝนกระทบป่าดังเปาะเปะ

“ท่านอมเม็งเคยตั้งอยู่ตรงโน้นครับ” อิจิโรชี้

ฝั่งตรงข้ามบ้านมีหน้าผาที่ลาดชันเล็กน้อย ผิวดินเผยให้เห็นในมุมหนึ่งของหน้าผา บริเวณนั้นถล่มลงมา โตโซจินเคยตั้งอยู่ตรงนั้น มองลงมายังบ้านหลังนี้

อิจิโรเปิดประตูรั้ว พวกผมเดินตามเข้าไปในบริเวณบ้าน

ในรั้วมีสวนกว้างขวาง หวามิข้าวของเยอะด้วย อุปกรณ์ทำการเกษตร วัสดุก่อสร้าง และขยะที่ล้นแต่มีสภาพเก่า กองซ้อนอยู่ทั่ว บางส่วนมีแผ่นพลาสติกสีน้ำเงินคลุม แต่แผ่นพลาสติกก็มีรูขาดเต็มไปหมด พื้นดินเปลือยมีรอยล้อรถกับ

รอยเท้าเรียงตัวแน่นขนัด น้ำโคลนที่ขังอยู่ตามรอยพวกนั้น กระเพื่อมเพราะเม็ดฝน ลึกเข้าไปในสวนมีโรงรถที่สร้างไว้เฉพาะหลังคา ในนั้นก็มียางของกองพะเนินเช่นกัน รถกระบะสีชาวจอดอยู่ท่ามกลางสิ่งของ มันสกปรกและมีรอยสนิมขึ้นอยู่หลายจุด

แม้บ้านคินซากิจะเก่าแต่ก็เก๋มีสไตล์ เห็นได้ชัดว่า मुखหน้าต่างสีขาวยกกับหลังคาหน้าจั่วรูปกระเบื้องหินชนวนแผ่นเรียบเป็นสไตล์การสร้างบ้านแบบตะวันตก ไม่ใช่แบบญี่ปุ่น คนโนะเล่าว่าแถวนี้เป็นที่ตั้งของบ้านพักตากอากาศ สิ่งปลูกสร้างหลังนี้ก็หรูก็จริง แต่บรรยากาศการใช้ชีวิตดูไม่ใช่บ้านพักตากอากาศ ยามานุกิกวาดตามองสภาพในสวน จากนั้นยกไหล่อย่างเอือมๆ ซอบกล

“อยู่กันทั้งครอบครัวเหรอครับ” ฮิรุระถาม

“ครับ แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นก็อยู่กันแค่สามคนคือผม น้องชาย แล้วก็แม่เท่านั้นเอง” อิจิโรตอบ ก่อนเดินเข้าไปตรงชานบ้าน เปิดประตูแล้วเอ่ยเชิญพวกผมเข้าบ้าน “เดี๋ยวจะเปียกซะก่อน เอ้า ขนศพไปข้างในเลยครับ”

ชานบ้านที่มีหลังคาคลุมมิดม่นอย่างไรไม่รู้ อาจเพราะมันเก่าก็ได้ ฐานเสาค้ำหลังคามีรอยแตก น้ำฝนจึงซึมเข้าไปตรงนั้น ประตูบ้านน่าเกรงขามมีดีไซน์แบบโบราณ ติดห่วงเคาะประตูสีเหมือนทองสัมฤทธิ์ อีกฟากของประตูที่อิจิโรเปิดแล้วเอามือยันไว้มีดสนิท

หลังพี่ชายสั่งให้ไปเอาตะเกียงมา จิโรก็เดินเอื่อยๆ หายเข้าไปในบ้าน ยังอีกสักพักกว่าดวงอาทิตย์จะตกดิน แต่ในบ้านมืดตื้อแล้ว

ในคืนพายุโหมกระหน่ำ เหล่าชายฉกรรจ์นั่งรถข้ามภูเขาผ้าสายฝน
หลังทำ "งานชิ้นหนึ่ง" เสร็จสิ้น และเจอเข้ากับดินถล่มซัดจนรถพลิกคว่ำ
พวกพ้องคนหนึ่งจบชีวิตลงจากอุบัติเหตุครั้งนี้ ส่วนอีกห้าชีวิตที่เหลือรอด
หนีเข้าไปหลบฝนในบ้านพักตากอากาศแห่งหนึ่ง ทว่าที่นั่นกลับกลายเป็น
สถานที่สุดหลอนซึ่งมีครอบครัวประหลาดคอยควบคุมบงการ
ซ้ำร้าย ไม่ทันรู้ตัว ในกลุ่มก็มี "ปีศาจ" ปะปนเข้ามาเสียแล้ว
พวกเขาต้องหาตัวจริงของปีศาจให้พบและหลบหนีไปจากที่นี่ให้ได้!

ผลงานสุดหลอนเปี่ยมปริศนาชิ้นใหม่ของนักเขียนมือรางวัล

Yokomizo Seishi Mystery & Horror Award

หมวดวรรณกรรมแปล

Cover Design: Napasorn C.

Illustration: อ.จ.น.

315 บาท